

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 28

Uke 2 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2022

Swami Paramananda i sin hytte i Banagram ashram, 1995. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHOLD

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
-Paramananda forlater sin fysiske kropp
-Stor sorg i Banagram
-Splittelse og oppløsning
-Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

FOR EVIG PARAMANANDA

Paramananda forlater sin fysiske kropp

Utpå kvelden norsk tid lørdag den 27. november 1999 ringte plutselig telefonen. Det var Trishan som ringte fra et sykehus i Kalkutta. Til min store overraskelse fortalte han at Paramananda nå var innlagt der og hadde vært det den siste uka, og at tilstanden var veldig kritisk. Og så avsluttet han den korte samtalen med å si: «Og jeg vet ikke hva som vil skje nå!» Når Trishan sier noe slikt, da må det virkelig være alvorlig, tenkte jeg. Jeg informerte en forskrekket Tripti Ma og gikk deretter inn på mitt soverom og lukket døra etter meg. Der i senga satte jeg meg opp og konsentrerte meg dypt på Paramananda, og omtrent med det samme kunne jeg føle ham. Det var i siste liten, for straks begynte min *kundalini* å spinne i *sushumna*, men ikke som vanlig. Denne gangen beveget spinningen seg mot klokka istedenfor med den, og dette ga meg straks forståelsen av at Paramananda nå ville forlate sin kropp. «Å-hå, vil du forlate din kropp nå?», sa jeg til ham, og straks gikk mine tanker til Banagram og hva som ville skje der når ikke Paramananda lenger ville være der fysisk til stede. Da kom det opp som en film i mitt sinn hva som ville skje i Banagram de neste årene – at det ville bli en svært vanskelig og kaotisk tid for alle, full av splittelse og forfall, men at det ville komme til en ende til slutt. Deretter forlot Paramananda sin kropp, og idet dette skjedde, delte han litt av sin uendelige *ananda* med meg – sin guddommelige ekstase og lykksalighet – hans henrykkelse over endelig å være fri fra den fysiske kroppens stengsler og begrensninger. Fem minutter senere ringte Trishan igjen og meddelte med gråtkvalt og skjelvende stemme at Paramananda nå hadde forlatt sin kropp. «Ja, jeg vet det,» svarte jeg bare. Og så ba han meg om å informere alle våre venner i den vestlige verden før han avsluttet samtalen og la på røret.

Dette skjedde mens jeg var midt i arbeidet med å lage desemberutgaven av Tronfjellposten, som denne gangen skulle være viet de foreldreløse barna og Paramananda Mission i sin helhet. Under overskriften «Hjelp foreldreløse barn i India!» på forsiden, skrev jeg en artikkel om en fadderskapsforening, Støtteforeningen for Paramananda Mission's barnehjem i India (SPM), som var blitt stiftet den 10. oktober dette året av storesøsteren til Kari Ada og hennes mann, Hanne Giæver og Harald Harnang, i Narvik. Deretter hadde jeg skrevet en artikkel som fortalte inngående om opphavet og historien

til Paramananda Mission i India, samt alle pågående tilbud og aktiviteter, og hvordan dagligliv og livsstil der fortøner seg. Men nå måtte jeg altså samtidig tilføye en nekrolog over Paramananda. Under overskriften «**Leve Paramananda! Swami Paramananda til minne**», skrev jeg følgende allerede neste dag:

Tronfjellposten var skrevet ferdig med artiklene om fadderskapsforening og Paramananda Mission, da det plutselig kom en høyst uventet og sjokkerende melding fra India – Swami Paramananda hadde forlatt sin kropp! Det skjedde straks over midnatt, natt til søndag den 28. november, indisk tid. En hel verden av venner, tilhengere og beundrere føler seg totalt lamslått. Umiddelbart føles det uvirkelig at vi ikke lenger skal få se og oppleve ham gjennom våre fysiske sanser – at vi ikke lenger skal smittes av hans vidunderlige smil og motta hans usigelig kjærlige blick – at vi ikke lenger skal få oppleve hans fantastiske vennlighet, og den store harmoni og glede det var å være sammen med ham på den måten. Det er en brutal påminnelse om at alt det fysiske er forgjengelig i denne verden, og at det er viktigere å minnes ham i våre hjerter og å leve ut de idealer og sannheter han viste oss.

Swami Paramananda var et unikum av et menneske. Å skulle beskrive ham med ord virker nesten håpløst. Han har betydd, og betyr, så uendelig mye for et enormt antall mennesker – titusener på titusener – som alle har truffet ham og fått et personlig forhold til ham i løpet av hans korte, men svært intense liv. Til ham har de vært vant til å komme med sine problemer, små som store; til å avsløre sine innerste betroelser; til å søke trøst eller rettledning; og for å bli innviet i livets innerste mysterier. Eller også rett og slett for å oppleve glede og moro. Paramananda hadde alt og gav alt. Med sin spontane naturlighet, enkle livsførsel, utrolige vennlighet, oppofrende holdning og uendelige visdom, vant han våre hjerter. Vi følte at han forsto oss bedre enn vi forsto oss selv, og derfor fikk han vår fulle tillit. Han har aldri skuffet eller sviktet oss. Da vi var barn trengte vi kjærlighet, trygghet, beskyttelse og omsorg fra våre foreldre. Etter at vi er blitt voksne og kan tenke og avgjøre det meste selv, finner vi likevel at vi fremdeles er mentalt umodne og har mange av de samme fundamentale behov, i tillegg til at vi vil ha svar på alle våre dypeste spørsmål. For oppriktig søkende mennesker er det derfor bare naturlig å gi sin tillit til et menneske som viser at det har modenhet og erfaring langt utover det en selv har, hvis man da først er så heldig å møte et slikt helt og fullt menneske.

Paramanandas seng i hytta hans på Shantibu, 27. november 1999. Foto: BP.

Jeg traff Paramananda første gang på jernbanestasjonen i Burdwan i Bengal, en junidag i 1983, mens han var på en av sine sedvanlige rundreiser i Bengal og gjorde et togbytte med et par timers opphold her. Han gjorde et uutslettelig inntrykk fra første stund. Våre blick møttes mens han smilte sitt uforlignelige vinnende smil, samtidig som han uttalte mitt navn på perfekt norsk som ingen annen inder. Slik satt vi stille og smilte til hverandre en lang stund, og jeg følte at jeg hadde truffet en inderlig god venn og at vi alltid hadde kjent hverandre. Bare et par dager tidligere kom jeg fra en hel måneds opphold hos en «typisk» guru i Nord-India. Han hadde et spektakulært utseende som han var veldig bevisst på og var «typisk» i betydningen av at han holdt en viss avstand til alle andre, med seg selv høyt hevet. Han var ekstremt dominerende og manipulerende, og holdt en beinhard disiplin. Å komme fra ham direkte til Paramananda var som å gå fra natt til dag uten skumringstid. Forskjellen var nærmest total. På den tiden kjente jeg også til enkelte indiske guruer som var kommet til Vesten og gitt den urgamle edle tradisjonen et dårlig rykte. De levde et liv som keisere med sine mange undersåtter i største luksus, og med titler som 'Hans Hellighet' osv. Viden berømte til tross for at de ikke likte barn og ikke kunne fordra fattigfolk. Men jeg stirret inn i øynene på noe som intuitivt og uten snev av tvil, følt genuint og ekte. Alle år senere har lært meg at jeg ikke tok feil den gangen.

Swami Paramananda har alltid vært elskverdigheten selv. Så enkel og liketil, og så befriende naturlig i alle situasjoner og sammenhenger. Alltid rede til å gi seg selv helt og fullt om noen var i nød og trengte ham. Han var ek-

stremt dynamisk med en kraftfull energi som tilsynelatende var uutømmelig. Alle de høyeste åndelige idealer, edle religiøse motiver og abstrakte filosofiske tanker, var gjort fullstendig praktiske i hans liv. Han viste oss ved sitt eget eksempel at disse edle idealene i høyeste grad er levende og oppnåelige, og ikke bare vakre ord vi leser om eller fjerne kvaliteter vi strekker oss etter. Til tross for at han bare hadde fire års skolegang og aldri leste bøker, var han et hav av visdom og kunne holde uttømmende foredrag om nær sagt ethvert emne. Han elsket barn, var alltid på de svakes side, og var helt utrolig liberal og forstående for ethvert aspekt ved det å være menneske. Ingenting var synd eller syndig. Han pleide å si at den eneste synd var å tenke om synd. Og han satte aldri seg selv over andre. Han sa alltid klart ifra at det høyeste åndelige mål er iboende i oss alle, og at hvem som helst kan realisere det bare oppriktigheten er stor nok og intensiteten i vår søken er sterk nok. Hans råd og veiledninger var alltid skreddersydd for akkurat deg, i samsvar med din natur og dine tilbøyeligheter, og de var alltid rettet mot å frigjøre, ikke å gjøre deg avhengig av ham eller noe annet. En gang sa han at: «Jeg har solgt meg selv på livets marked,» og visselig erfarte vi at han aldri kunne si nei til noen som trengte ham. Denne totale oppofrelsen var Swami Paramanandas liv i et nøtteskall.

Allerede i 1983 fortalte han oss at hans kropps livssyklus i dette liv ikke ville være mer enn til 47 år, så vi som kjente ham godt visste at tiden nærmet seg. Slike mennesker som Paramananda dør aldri, de bare forlater sin kropp – bevisst. Derfor, bortsett fra det rent fysiske, er alt som før. Leve Paramananda!

Stor sorg i Banagram

Det manglet en snau måned på at han ville ha fullført 45 år. Likevel var det et par år tidligere enn det han hadde forespeilet oss, så de fleste følte at han ga seg før tiden. Det var kanskje også en mulighet for at han kunne ha gjort *kayakalpa* i India, men på et eller annet tidspunkt de seneste årene måtte det ha blitt klart for ham at han ikke skulle leve lengre i dette livet. Nøyaktig når og hva som utløste det, vet sikkert bare han selv. Det er i hvert fall klart at han visste det da han var på Shantibu året før. Men alt dette er akkurat slik det skal være, og ingenting er uten hans egen vilje.

Selve omstendighetene omkring hans død ble dramatiske. Han ble plutselig en natt svært uvel og syk, og falt om på gulvet i sitt baderom hvor han ble liggende til han ble funnet om morgenen. Etter hvert som de nærmeste

omkring ham forsto alvorret i hans helsesituasjon, ville de ha ham på sykehus. Paramananda svarte at det var fåfengt fordi legene ikke ville kunne finne ut av det likevel. Men de andre holdt på sitt og mente at alle hans tallrike tilhengerskarer aldri ville kunne tilgi dem om de ikke prøvde alle muligheter i en så alvorlig situasjon. Så Paramananda lot dem da få gjøre som de ville med ham, og fra den stunden hadde han overgitt seg fullstendig. På sykehuset i Kalkutta ble tilstanden hans bare verre og verre for hver dag, og stadige røntgenbilder av lungene hans viste en hyperrask økning av en type betennelse i begge lungene. Dette var ikke vanlig lungebetennelse, men skyldtes et virus som legene aldri før hadde sett og derved ikke kunne behandle – akkurat slik som Paramananda hadde forutsagt. De siste bildene viste at begge lungene var blitt fullstendig hvite, og det må ha vært veldig tøft rent fysisk. Etter en uke på sykehuset fikk han altså slippe.

En uke etter dødsfallet var Tripti Ma, Kari Ada og jeg på plass i Banagram, etter at vi på rekordtid hadde klart å få tak i flybilletter med Aeroflot. Da hadde likbrenningen

Paramanandas nye hytte i Banagram ashram med hans bilde satt opp på senga hans, slik det så ut en uke etter kremeringen. Her med brahmacharini Minuti foran. Foto: BP.

allerede foregått flere dager før i Banagram. Og tusenvis av mennesker hadde samlet seg der og vært nærmest hysteriske, akkurat slik Paramananda hadde sett det i den drømmen han fortalte oss om på Shantibu mer enn et år tidligere. I de dagene vi var der, fortsatte det kontinuerlig å strømme inn med folk fra alle kanter. Det var flere endeløse rekker langt ute på rismarkene av folk som sto i kø for å vise ham den siste respekt ved å bøye seg foran og berøre et bilde av ham som var satt opp i senga i hytta hans. Det var utrolig å se så mange fremdeles gråtende mennesker i mangfoldige titalls tusener. Da vi kom, stoppet bilen foran den gamle kontorbygningen hvor Trishan tok imot oss på trappa. Han hadde et stort, svart sørgesjal over hodet og så nesten ut som en muslimsk kvinne med burka. Jeg stusset veldig over dette trekket fra hans side, og ble i det hele tatt overrasket over den tunge stemningen som lå over hele ashramen. At hans mange tilhengere reagerte som folk flest med dyp sorg, var helt forståelig, men at hans aller nærmeste også skulle reagere på akkurat samme måte, var virkelig overraskende for meg. Kanskje var jeg den eneste av alle som ikke felte en eneste tåre i forbindelse med Paramanandas fysiske bortgang. Det at jeg deltok i den på det indre plan tett sammen med ham, var nok utslagsgivende for hvordan jeg følte det. Men det faktum at jeg alltid hadde hatt og fremdeles hadde mental kontakt med ham, var naturligvis det aller viktigste. For meg var (og er!) Paramananda på ingen måte død i betydningen borte!

Etter å ha holdt rundt hver enkelt av oss lenge i stillhet, i en stemning av dyp sorg, tok Trishan oss med inn og fortalte oss deretter om sykdommen og sykehusoppholdet, samt viste oss alle røntgenbilder og sykehustester. Da alt

dette var ferdig, viste han oss til rommene våre i den nye gjestebygningen i Sadhana Bhavan. Hele tiden følte jeg det ille at mine brødre og søstre der skulle føle slik sorg, så jeg tenkte at jeg fikk prøve å si noe som kunne vekke dem opp og være litt oppklarende for dem. Så mens vi gikk i trappene opp til tredje etasje, vendte jeg meg mot Trishan og sa: «Du vet, Trishan, at ifølge vedanta har ingen ting skjedd.» Som om en sprengladning plutselig skulle ha gått av reagerte Trishan spontant med et veldig raseri og brølte til meg at han ikke på noen måte ville høre noen vedantafilosofi fra meg nå! Men i samme sekund som han hadde uttalt det siste ordet, innså han plutselig sin feiltakelse og bøyde hodet sitt fremover mot meg med håndflatene sammen foran ansiktet og med øynene lukket i *pranam*, og ble helt stille. Ingen av oss sa noe mer. Om han tok poenget vet jeg ikke, men han fikk i hvert fall lettet på trykket!

De neste dagene fikk jeg det uansett travelt med å forsøke å få mange av mine nære venner på bedre tanker, for det var merkelig å bevitne at sannyasins og store yogier jamret og bar seg, og sa at Paramananda hadde forlatt dem, og at de hadde mistet alt. «Dere har ikke mistet noen ting,» fremholdt jeg, «dere har fått alt!» Litt etter litt måtte jeg minne dem på Paramanandas egne ord, og flere våknet da opp fra sin midlertidige forblindelse og forsto, og takket meg. Bare Swami Purnananda syntes å være like uanfektet som meg selv, og han hadde også samme oppfatning som meg om at ashramarbeidet burde fortsette akkurat på samme måte som før. Også Mihir, Swami Prajñananda, som jeg traff i Tattwamasi Ashram i Singur senere, virket helt fattet.

To bilder tatt fra Sadhana Bhavan (gjestehuset) i desember 1999; det til venstre er tatt om morgenen, og det til høyre er tatt utpå ettermiddagen. Denne strømmen av mennesker var konstant gjennom hele dagen i flere dager, og dette var bare en av inngangene (mot nord) til Banagram ashram. Hovedinngangen mot sør hadde minst like mange, om ikke enda flere, tilstrømmende gjennom hele dagen. I tillegg kom det inn mennesker både fra øst og fra vest. Begge fotos: BP.

Fra kremasjonen av Paramanandas kropp. Bildet til høyre viser litt av den enorme folkemengden som var tilstede. Begge fotos: Ukjent fotograf.

De siste dagene Paramananda levde og under likbrenningen, hadde Bryan og Shanti vært til stede, samt også Ragnhild fra Norge, som de eneste fra Vesten. Ragnhild, som bodde i Trondheim, hadde vi først blitt kjent med da hun deltok på kurset på Savalen i 1995.

En av dagene ble jeg kalt inn i hytta til Paramananda. Der ventet Tapi Ma og *brahmachari* Swapan på meg. Swapan hadde kommet til Banagram som liten, foreldreløs gutt og gått alle skoleårene der. Og som voksen hadde han besluttet at han skulle fortsette å bo i ashramen og hjelpe til. De fleste av disse foreldreløse guttene i Banagram så jo på Paramananda som sin far. Så det var et naturlig valg for Swapan, som tok feiekosten og påla seg selv å holde orden i og utenfor Paramanandas hytte. Han ble derfor en slags høyre hånd for Paramananda i Banagram, for Swapan var alltid i nærheten av hytta. Det var også ham som fant Paramananda om morgenen etter at han var blitt syk om natta. Tapi Ma, med sannyasi-navnet Pavitra Prana, var en av dem som tilbrakte mest tid sammen med Paramananda i Banagram. Hun var oppvokst i Banagram landsby og var bare ung tenåringsjente da Paramananda kom inn i blidet. Hele familien var helt fra begynnelsen nære venner av Paramananda, og det var til dem – familien Mukherji – han alltid gikk for å spise kveldsmaten sin når han var i Banagram. Begge hennes to brødre – Dipti Maharaj og Hari Maharaj – var sannyasins i ashramen, også kjent som henholdsvis Swami Boomananda og Swami Sahajananda, og bare hennes yngre søster giftet seg og stiftet familie. Hennes kusine, Reba, og hennes fetter, Keshab, var også i ashramen, og hennes onkel, Nava Kaka, var en yogi som kom daglig fra landsbyen og besøkte ashramen.

Nå hadde hun altså sendt bud på meg at jeg måtte komme til Paramanandas hytte. Der fikk hun Swapan til å hente ned en liten pappeske fra ei hylle på veggen, som de ga til meg mens hun forklarte at Paramananda om sommeren hadde gitt instruks til Swapan om at han

skulle gi den til Bjørn neste gang han kom til Banagram. Swapan hadde stusset over at det var han som skulle gi den til meg og ikke Paramananda selv, men nå var det jo den siste tiden blitt veldig klart hvorfor han hadde sagt det slik. Fra esken tok jeg fram et litt avansert leketøy for barn. Det var en blå fløyelsfugl som hadde batterier inne i kvisten den satt på, og som kvitret kjente melodier bare du klappet for den. For hver gang den hadde fullført en melodi og du klappet i hendene, begynte den på en ny, mens den hele tiden nikket med hodet og stjerten! I alt fire melodier kunne den. Vi lo godt alle tre, for det var virkelig fornøyet, og jeg utbrøt spontant: «Ah, Gurujis siste spøk med meg!» At det var en fugl og at den var blå, var virkelig treffende, at den til og med kunne synges, tar jeg som et hint, og til alt overmål hadde den også en fjærtopp midt oppe på hodet, som et svar på min blanke skalle! Om Paramananda hadde fått den selv av noen, eller om han hadde fått kjøpt den inn spesielt til meg, vet jeg ikke, men det var uansett en fantastisk ting å få en gave fra ham slik under disse omstendighetene – post mortem – at han tenkte på meg på denne måten og brakte inn humoren i det hele. Fantastisk!

Tripti Ma og jeg reiste tilbake til Norge lille julaften etter å ha vært borte i tre uker. Kari Ada ønsket å bli enda noen dager, så hun reiste hjem den 4. januar 2000. Hun hadde planlagt å ta toget, og Tripti Ma og jeg skulle hente henne på stasjonen i Alvdal. Der ventet vi lenge helt til vi fikk beskjed om at det var skjedd en ulykke og toget ikke ville komme. Tilbake på Shantibu hørte vi nyhetene om den forferdelige togulykken på Åsta sør for Rena i Østerdalen, hvor to tog hadde kollidert og sto i lys lue. 19 mennesker brant inne og døde en fryktelig død, og vi visste ikke på det tidspunktet om Kari Ada kunne være en av dem, slik at det ble nervepirrende timer å vente. Men det viste seg at flyet til Kari Ada hadde vært forsinket helt fra Kalkutta, slik at hun unnslopp den skjebnen og kom fram til Alvdal i god behold en del senere med buss istedenfor.

Nesten på dødsdagen året etter, tidlig om morgenen den 29. november 2000, hadde jeg en sterk drøm om Paramananda. Først så jeg ham dø. Deretter ble han levende igjen og tok rundt meg for å ta meg med på hendelsen og vise meg hvordan han faktisk døde. Det var en veldig fysisk kamp hvor han kjempet hardt for å få luft – for å puste, og det hele var svært forskjellig fra hva jeg hadde fått inntrykk av fra Trishan og andre om omstendighetene ved hans død. Vi var i et rom, og det var andre til stede – sannyasins fra Banagram, tror jeg. Dette var drømmen, men det var først mange, mange år etterpå at

jeg fikk høre fra min venn doktor Datta, som var en av ytterst få som hadde vært til stede, i egenskap av å være lege, at Paramananda faktisk hadde hatt store pusteproblemer mot slutten, akkurat slik jeg hadde drømt, men ikke visste noen ting om på det tidspunktet drømmen fremkom. I ettertid ser jeg klart at Paramananda tok hjelp fra min kropp i dødsøyeblikket til å kunne forlate sin egen kropp, siden jeg kunne sitte oppreist og ikke han, og min kropp var frisk og uten pusteproblemer eller andre hindringer. Men det var naturligvis bare mulig fordi vi var mentalt helt samstemte så lenge dette varte.

Banagram ashram hadde gjennomgått en rivende utvikling på de fire årene jeg ikke hadde vært der, fra 1995 til 1999. Øverst til venstre: Utsikt fra taket på det nye Sadhu Bhavan mot nord. Det nord-østre hjørnet er åpent, og Paramanandas hytte ligger innimellom trærne litt til venstre, på andre side av dammen. Øverst til høyre: Sadhu Bhavan, hvor alle mannlige sannyasins bor (hvitt i tre etasjer), med forlengelse av spisesal og kjøkken (delvis hvitt i to etasjer), sett fra landsbyen. Midten: Byggingen av den nye skolen i vinkel mot sør-vest. Over: Deler av kjøkkenet (venstre) og sisesalen (høyre). Alle fotos: BP.

Splittelse og oppløsning

Et spesielt stridspunkt som tidlig kom opp etter Paramanandas bortgang, var årsaken til hans død. Det ble hevdet fra enkelte at han hadde blitt forgiftet av en kvinnelig person i hans innerste krets, og denne personen beskyldes fremdeles av mange, over 20 år senere, for denne påståtte forbrytelsen. Allerede vinteren 1984-85 fortalte Paramananda selv en kveld i gården til Mukherji i Banagram landsby at han en gang i framtiden ville bli forgiftet av en kvinne som sto ham nær, og at dette ville forårsake hans død.

Jeg var sammen med Sobbo hos Mukherji den gangen Paramananda forutsa dette, og han oversatte for meg, siden Paramananda snakket på bengali. En tydelig forskrekket Sobbo fortalte meg det rett etterpå, etter at vi hadde forlatt gården og gikk på veien tilbake til ashramen. Han sukket dypt over at dette måtte skje, men uttrykte samtidig lettelse over at det i hvert fall ikke var noen av oss menn som skulle utføre det. Det var mange andre til stede også den kvelden, så Paramanandas forutsigelse om omstendighetene rundt sin egen død, burde ikke være ukjent. Og det betyr at det selvfølgelig har skjedd med hans egen vitende og vilje, så hvorfor da *anklage* noen for dette? Tenk på stakkars Judas som har måttet lide i to tusen år for å ha forrådt Jesus – anklaget av hele den kristne verden. Det er først nå de aller seneste årene at forskning på denne hendelsen i bibelhistorien har avslørt at alt tyder på at den var iscenesatt av Jesus selv, altså at Judas hadde fått instruksjoner fra Jesus om å gjøre akkurat det han gjorde, og at det altså ikke dreide seg om noen forråding. De andre disiplene, som ikke kjente til instruksjonen Jesus hadde gitt til Judas, misforsto det hele, og så ble det til at Judas forrådt Jesus.

Dette er den eneste sannsynlige forklaringen, og dette fortalte Paramananda oss om allerede i 1989-90 på Shantibu og i Italia, mer enn 20 år før vitenskapen fant ut av det. Interessant nok ble jeg den samme vinteren 1984-85 presentert for Achut Barua, den eldre broren til naturmedisineren Vidut Barua, som var med oss til Syd-India på foråret 1985. Achut var en familiemann som ofte besøkte Banagram, og som var en nær venn av Paramananda fra den tiden han var kjent som Robin. En svært blid og elskelig mann som var veldig snill, ydmyk og beskjeden, ja, nærmest litt sjenert. Han var med på den rundreisen med Paramananda i Bengal for vinteren 1984, sammen med Asgeir, Glenn og meg, som er omtalt tidligere. Det som er interessant med denne mannen er at «alle» i kretsen rundt Paramananda kjente ham som Judas fra Bibelen!

Så de som tror at Paramananda ble myrdet med gift, bør tro om igjen og lære av historien. For det er ikke nødvendig å gjenta denne påståtte «Judas-historien», siden vi har full frihet til å tolke hendelsene forskjellig nå.

Det hadde alltid vært en fantastisk atmosfære i Banagram, med en enorm positivitet og entusiasme hos alle som arbeidet der. Paramananda støttet alle i deres aspirasjoner og ga full frihet til hver enkelt. Han viste dem tillit og fikk på den måten det beste ut av dem. Det var heller ingen regler eller forskrifter for hvordan livet skulle leves i ashramen – det var helt unødvendig – og det var aldri på noen måte noen diktator i Banagram. Dypt inspirerte var alle fulle av selvoppofrelse alltid, og foran seg så de med sine egne øyne en mann hvis tanker, tale, liv og gjerninger var ett. Det kom til og med kjente leger fra Kalkutta i helgene for å arbeide gratis ved sykehuset i ashramen fordi de følte slik glede over å kunne hjelpe andre uten at det var penger med i bildet. Alle gjorde et kjempearbeid for andre med den største glede og uten tanke på seg selv. Så lenge Paramananda var fysisk i live, var han det naturlige og samlende midtpunktet, som forente alle, og som var den altoppfyllende kilden som alle søkte til og alle følte harmoni med, og alle ble tilfredsstillt hos. Det var han som holdt alle de forskjellige naturene og personlighetene samlet. Men så snart den fysiske tilstedeværelsen var borte, gikk ting i oppløsning, og det ble konflikt og brann i rosenes leir. Akkurat slik det skjer i omtrent enhver god familie når foreldrene blir borte og arven skal gjøres opp mellom de etterlatte barna. Det er nærmest en naturlov.

Paramananda ønsket å forberede meg på det som uunngåelig ville komme allerede siste gangen han var på Shantibu i 1998. En dag mens vi sto ute på tunet sammen, begynte han plutselig å snakke til meg om Trishan, noe han ellers aldri gjorde. Jeg hadde en gang for mange år tilbake i Banagram, i nærvær av flere andre, hørt Paramananda si rosende ord om Trishan, at han var den største arbeideren i verden, og at ingen kunne ofre seg i arbeid for andre som ham med en slik enorm kapasitet. Og det var ord de aller fleste av oss kunne underskrive på. Alle kunne se det enorme arbeidet han la ned i Banagram opp gjennom årene – alltid på farten til eller fra Kalkutta og andre steder, for å ordne alle formaliteter og organisere alle ting. Han var alltid den siste til å gå til ro etter midnatt og den første til å være aktiv om morgenen etter kanskje bare fire timers søvn. Alltid rede til å hjelpe andre, og alltid på en armlengdes avstand fra Paramananda om han skulle ut på reise eller noe annet hvor hans organisatoriske evner trengtes. Trishan oste av autoritet lang vei, og vanlige bygdefolk pleide ofte å være litt redde for ham siden han også kunne være ganske autoritær i sin oppførsel mange ganger. Han hadde selvtillit i bøtter og spann, og var ekstremt bevisst på egne ferdigheter og egen posisjon, og det var det mest naturlige

av verden for ham å dominere de andre, nettopp slik en *dada* (storebror) forventes å gjøre i India. Men han var alltid utrolig effektiv og fikk ting gjort, og ga aldri opp på noen ting.

Nå snakket Paramananda til meg om Trishan på en måte som forundret meg – som om han *unnskyldte* ham. Det var tydelig at Paramananda i svært forsiktede ordelag prøvde å antyde noe om Trishans forskjellige svakheter og grunnleggende natur. Det var virkelig overraskende. Men for at jeg ikke skulle være i tvil om det rent essensielle, la han til slutt til: «Du og Trishan er den samme.» Denne uttalelsen følte overraskende der og da, men ikke uforståelig på bakgrunn av de mange spesielle uttalelsene om meg fra ham tidligere. Men hvorfor han plutselig begynte å snakke til meg om dette nå, og hva det var han ønsket å forberede meg på angående Trishan, forsto jeg ikke før mange år senere da det var blitt helt klart for de aller fleste i India hvilken stor kilde til bekymring og frustrasjon Trishan, som selvutnevnt eveldig leder av Paramananda Mission etter Paramanandas bortgang, hadde blitt.

Paramananda hadde også snakket til oss på Shantibu den siste sommeren, som han også hadde gjort i India, om hvem som skulle forestå innvielsene (*guruparampara*) etter ham i Banagram, og det var Murari eller Swami Niskamananda, Hari eller Swami Sahajananda og Nava Kaka fra Banagram landsby. Ikke ett ord om Trishan, som overhodet ikke ble nevnt i denne sammenhengen. Fra før visste vi også at Trishan ikke var blant Paramanandas 64 guruer, men at han tilhørte sirkelen med seks organisatorer i Paramanandas mandala. (Noen år tidligere hadde Paramananda fortalt oss om en slags organisering av hans sirkler av venner og støttespillere, som til sammen utgjorde syv sirkler utenfor ham selv i midten. Etter hvert ble disse sirklene illustrert, og fikk farge og form som en slags mandala).

Til dem av våre indiske venner som ofte kommer til meg når jeg er i India og spør meg om hvorfor ting er blitt som de er blitt, og om det vil ta slutt, pleier jeg å si: «Trishan er i den rollen han er fordi dere i deres passivitet har tillatt det. Paramananda vil at *alle* skal være aktive – ikke bare Trishan.»

Saurabh Pundhir, også kjent som Swami Vividishananda, og forfatteren i Banagram ashram, desember 1999. Saurabh hadde et prosjekt med å videointervjue mange av de nærmeste til Paramananda om deres liv med ham. Nedenfor er det opptak ute i hagen foran hytta til Paramananda med blant annet også TriptiMa tilstede. Forfatteren har for første gang på seg den kjortelen (alpi) Paramananda fikk laget til ham før avreisen fra Delhi til Norge, over ti år tidligere, etter å ha farget den blå. Fotograf ukjent.

Paramanandas siste leksjon

Alt skjedde etterpå slik som Paramananda viste meg gjennom den visjonen jeg hadde om Banagram på Shantibu, umiddelbart før han forlot sin fysiske kropp. Så i motsetning til de fleste andre, har jeg aldri vært overrasket over det som har skjedd. Alt er naturlig og på en måte uunngåelig – det er slik det alltid går både i naturen og i menneskesamfunnene – *men likevel er det ikke akseptabelt og ikke slik vi ønsker at det skal være.* Derfor er det mulig å gjøre noe med det, men det er alltid opp til oss selv. Vi kan ikke sitte passivt og bare vente på at Paramananda skal intervensere fra det hinsidige på våre vegne, mens vi samtidig bare syter og klager på alle ting. ***At noen tar ansvar for å gjøre ting bedre, er slik ting utvikler seg og faktisk blir bedre i denne verden.***

Paramanandas fysiske bortgang var hans siste store leksjon til oss alle! Ved det viste han oss med all tydelighet essensen av de vedantiske sannhetene; med hvordan livet henger sammen og årsakskjeden med det evig åndelige først, via det mentale og det fysiske som det siste, forgjengelige sluttproduktet; at åndelighet betyr kjennskap til Atman, som er det eneste uforanderlige som alltid består, og som alt annet beror på, og som er det viktigste av alt i livet alltid. Hele hans liv og lære i største kjærlighet og medmenneskelighet var rettet mot dette, og ved sin fysiske bortgang beviste han det. For da var det ingenting fysisk igjen som vi kunne lene oss til eller gjøre oss avhengige av, men i stedet må vi stå oppreist på egne ben beroende på egen åndelig kraft, som er den samme som Paramanandas åndelige kraft uansett!

*Stedet der kroppen til Paramananda ble kremert, hvor noe av asken fra bålet ligger igjen. I bakgrunnen til venstre ses den østlige enden av Sadhana Bhavan (gjestehuset).
Foto: BP, desember 1999.*

Det er et indisk ordspråk som sier at «guruen aldri dør», så hvorfor skulle noen tro det motsatte da? Da jeg minte noen av mine brødre i Banagram om den drømmen der Paramananda fortalte om sin egen død, hvor han bivånet det hele og bare lo, som de selv også hadde hørt fra hans egen munn – da først forsto de og kom ut av sin emosjonelle forblindelse.

Da Sarada Ma gråt etter Ramakrishnas død, viste han seg for henne og sa: «Hvorfor gråter du? Jeg har ikke dratt noe sted! Jeg er bare i rommet ved siden av slik at du ikke kan se meg, men jeg er her like fullt!» (Fri oversettelse).

Fra den dagen i slutten av 1980-årene da jeg innstilte meg på mental kommunikasjon med Paramananda, har jeg aldri følt noe opphold eller forandring i denne kommunikasjonen fram til dags dato – om han har fysisk kropp eller ikke, gjør absolutt ingen forskjell. Det var derfor jeg sa til Trishan at «ifølge vedtanta har ingen ting skjedd». For det åndelige gjør det ingen forskjell, det er helt sikkert – hvis det ikke er slik, har det åndelige ingen betydning, da er alle åndelige sannheter verdiløse! Det er fordi det fysiske fullt og helt beror på det åndelige, mens derimot det åndelige vissevis ikke beror på noe fysisk – også bevist ved Paramanandas fysiske bortgang.

I Banagram, hvor alle var vant til å se og høre og forholde seg til Paramanandas fysiske kropp daglig, ble de helt forblindet av sine egne sanser og satt ut da denne kroppen plutselig ikke var mer. De hadde gjort seg helt avhengige av hans fysiske kropp. Det var det tragiske faktum som etterpå dessverre endret mange folks holdning og livsstil dramatisk. Men ashramens barnehjem og skole fortsetter og ekspanderer, og litteratur av og om Paramananda blomstrer. Heldigvis har han skrevet noen ord selv denne gangen, til forskjell fra de tidligere inkarnasjonene. Og det er i tillegg tallrike nedtegnelser fra forskjellige *satsanga*-er med ham, samt personlige minner og notater.

*Den nye hytta til Paramananda, som han fikk brukt bare et drøyt års tid. Bak den ses det nye tilbygget til gjestehuset.
Foto: BP, desember 1999.*

*Mihir (Swami Prajñananda) og Bjørn i Tattwamasi ashram i Singur, desember 1999.
Foto: Swami Purnananda.*

I hytta til Paramananda på Shantibu, 27. november 1999.
Foto: BP.

ORDLISTE (forenklet)

ananda – velsignelse, lykksalighet (guddommelig).

brahmachari – mannlig utøver av *brahmacharya*.

brahmacharini – kvinnelig utøver av *brahmacharya*.

brahmacharya – læretiden, eller den første av fire stadier i en hindus liv; selvdisciplin, spesielt i forhold til seksualitet.

dada – storebror.

guruparampara – den ubrutte tradisjonen med innvielse fra guru til *sisya* (elev).

kayakalpa – yogisk vitenskap som fornyer og utvider den fysiske kroppens livssyklus.

kundalini – 'oppkveilet'; den sentrale, 'slangeliknende' kraften i mennesket som er årsaken til utviklingen av menneskekroppen (gjennom den slangeliknende ryggsoylen) ved dens nedstigning fra hodekronen gjennom *sushumna* ved ryggsoylen, og som forholder seg 'sovende' (og oppkveilet) ved tuppen av halebeinet etter kroppens fullførelse, og utfører (passivt) alle de autonome kroppsfunksjonene derfra, men som stiger (aktivt) opp gjennom *sushumna* igjen og følger ryggsoylen tilbake til utgangspunktet i hodekronen, hvis eller når individet våkner åndelig; basis for alt kroppslig og mentalt liv i mennesket, eller grunnlaget for all fysisk og psykisk energi i kroppen. Se *sushumna*.

pranam – respektfull hilsen, som finnes i flere former og variasjoner.

satsanga – 'samling om sannhet'; en populær samværsform med spørsmål og svar, mellom guru og disipler eller åndelig overhode og publikum.

sushumna – «ledekanalen»; den sentrale og eneste vertikale kanalen i astralkroppen, som alle de syv *chakraene* er forbundet med, og som *kundalini* både kommer ned gjennom og stiger opp gjennom; styrer både *ida* og *pingala*, som er meridianene på henholdsvis høyre og venstre side av kroppen, i samband med den fysiske kroppens nervesystem. Se *kundalini*.

Fortsettelse følger i neste nummer neste uke.